

mig imod den kategoriske Erklæring, den højtærede Udenrigsminister fremsatte her som Forsvar for at afvise mit Forslag til Dagsorden. Det var en Erklæring, som der for saa vidt ikke er meget at sige til, da den naturligvis hviler paa et ganske subjektivt Skøn, hvis Begrundelse og Berettigelse vi meget vanskelig kan bedømme. Naar Regeringen siger, at saaledes er det, saaledes vil Norge stille sig, man vil ikke tage Forhandlinger op om det, ja, saa maa jeg sige, at om adskillige af de Ting, som jeg har peget paa, forekommer det mig meget usandsynligt, at den norske Regering ikke skulde kunne tage en Forhandling op uden at gaa til Stortinget, med andre Ord, uden at lave noget større Nummer ud af det. Det er klart, at Nordmændene er sig Uklarheden bevidst, den samme Uklarhed, som vi er os bevidst her, og som Følge heraf skulde man dog ikke forudsætte langvarige Stortingsdebatter og Overvejelser for at klare dette Spørgsmaal. Det er jo egentlig Hovedsagen at faa dette klarert; og at man sikkert fra Norges Side vilde være villig til at give os visse beroligende Erklæringer, navnlig med Hensyn til Beskyttelse af den indfødte Befolkning, tvivler jeg ikke paa. Det tror jeg ikke vilde være vanskeligt at faa, og jeg tror, at disse godt kunde gives i en saadan Form, at store Dele af dette høje Ting vilde føle sig tilfredsstillt derved.

Men det har man altsaa ikke ønsket. Man har kategorisk afvist det. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har oven i Købet understreget det stærkt ved at sige, at dette maatte være ensbetydende med, at Traktaten ikke vedtages. Ja, jeg maa tilstaa, jeg synes, man mærker den indre Svaghed gennem dette tilsyneladende alt ødelæggende Argument. Jeg synes, det er et meget kraftigt Sprog at føre. Det er efter min Mening fuldkommen ubevist, at Traktaten ikke skulde kunne vedtages, fordi vi forsøgte en Forhandling med Norge. Men man har altsaa fra den Side, som ikke har villet støtte mit Forslag, taget sin Tilflugt til subjektive Skøn, til drastiske Argumenter, og der er formodentlig ikke meget at stille op overfor dette.

Den højtærede Statsminister greb Ordet for at sige mig et Par Venligheder. Efter det fordragelige og gode Samarbejde, vi havde saavel i København som i Kristiania, maa jeg tilstaa, at jeg tror ikke, disse Bemærkninger vilde være fremkommet i det lukkede Møde. Men her mener den højtærede Statsminister, at det var paakrævet at fremsætte dem. Det var det slet ikke.

Jeg har udførligt i det lukkede Møde begrundet, hvorfor jeg for saa vidt har skiftet Opfattelse, hvorfor jeg er kommet til at se noget anderledes paa denne Formulering, hvis Taagethed — som den højtærede Statsminister haandede mig lidt for at jeg ikke havde faaet Øje paa allerede den Gang — ikke den Gang spillede den Rolle, som den nu forekommer mig at spille. Vi troede, som jeg sagde, at Besejlingsforholdene var meget vanskelige. Vi troede, at Grønlændernes Ekspeditioner fra Angmagssalik og Syd over var ret indskrænkede, under alle Omstændigheder ikke strakte sig saa langt Syd paa eller strakte sig over saa lang Tid. Derfor og kun derfor fandt man sig til Rette med denne noget taagede Formulering, som man mente var tilstrækkelig under Hensyn til de Interesser, man den Gang mente var til Stede.

Jeg har udtrykkelig i det lukkede Møde forklaret, hvorledes man nu har faaet en vis Tvivl om denne Formuleringens Effektivitet, blandt andet fordi de Værdier, den skulde beskytte, lod til at være større, end vi den Gang havde tænkt os, saa jeg har ærlig og tydelig forklaret, hvorfor man har faaet Tvivl, og selv om jeg skulde være den eneste af Delegationens fire Medlemmer, der har faaet denne noget reviderede Anskuelse, maa jeg tilstaa, at jeg betragter det egentlig ikke som beskæmmende for mig selv.

Man kan anvende akkurat det samme Argument overfor den højtærede Statsministers Forbavselse over, at jeg nu først har faaet Øjet op for Muligheden for Strid. Det hviler jo paa ganske den samme Betragtning. Naar man tror, der ikke er noget at strides om, mener man, at Muligheden for Strid er meget ringe. Men naar man faar Øjet op for, at der er noget at strides om, at der er økonomiske Interesser for Norges Vedkommende, og at der er Bopladser paa den paagældende Kyst, saa vokser jo Sandsynligheden for, at en Strid kan opstaa og Faren derved.

Pürschel: Det er blevet sagt med Hensyn til Grænsedragningen, at man vilde tage Hensyn til baade Eskimobefolkningen og Norge. Jeg vil gerne understrege, at saaledes som Sagen foreligger belyst gennem de forskellige Erklæringer, maa man gaa ud fra, at Hensynet til Eskimobefolkningen kun kan tages indenfor de Grænser, som er fastslaaet fra norsk Side, og dermed er det ogsaa givet, at Hensynet til Eskimobefolkningen er sat saa langt tilbage, at vi for vort Vedkommende ikke kan finde det tilstrækkeligt.

Der var i den højtærede Statsministers